

Sygn. akt I UK 350/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania Urzędu Miasta Alwernia
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Chrzanowie
z udziałem zainteresowanego M. K.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 czerwca 2016 r.,
skargi kasacyjnej Urzędu Miasta Alwernia od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Krakowie
z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt III AUa 1006/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 25 marca 2015 r. oddalił apelację Urzędu Miasta Alwernia, wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 2 kwietnia 2014 r. W orzeczeniu tym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 sierpnia 2013 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że zainteresowany M. K. zawarł z Gminą Alwernia w dniu 3 stycznia 2011 r. umowę o dzieło pełnienia nadzoru inwestorskiego w zakresie ogólnobudowlanym na budowie „Budowa kanalizacji sanitarnej w miejscowości R.” na mocy której wykonawca zobowiązał się do pełnienia nadzoru inwestorskiego w okresie od dnia 9 listopada 2010 r. do dnia 28

grudnia 2011 r. za wynagrodzeniem w wysokości 0,9% wartości nadzorowanych robót czyli 35.900 zł. W ustaleniach faktycznych Sąd szczegółowo przedstawił czynności wykonywane przez zainteresowanego, jak również terminy i kwoty wypłaconego mu wynagrodzenia. Posługując się art. 6 ust. 1 pkt. 4, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt. 2, art. 18 ust. 3, art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.) oraz art. 750 k.c. Sąd pierwszej instancji doszedł do przekonania, że strony zawarły umowę o świadczenie usług, a nie umowę o dzieło. Podkreślił, że za takim wnioskiem przemawia rodzaj i sposób wykonywanych przez zainteresowanego czynności. Podkreślił, że czynności ubezpieczonego M. K., co prawda zmierzały do osiągnięcia końcowego rezultatu w postaci wykonania obiektów budowlanego, były jednak czynnościami starannego działania, polegającymi na kontroli opisanej w art. 25 ustawy Prawo budowlane, zaskarżonej decyzji i odpowiedzi na odwołanie oraz odwołaniu. Według art. 12 ust.1 pkt. 4 ustawy Prawo budowlane sprawowanie nadzoru inwestorskiego uważane jest za funkcję techniczną na budowie. Nadzór inwestorski w rozumieniu art. 12 ust.1 pkt. 4 oraz art. 25 i 26 ustawy Prawo budowlane nie jest dziełem w rozumieniu art. 627 k.c., czyli z góry określonym, sprawdzalnym rezultatem. Sprawowanie nadzoru inwestorskiego odnosi się do już wykonanego projektu. Powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r. sygn. IV CSK 201/11, Sąd uznał, że umowę o sprawowanie nadzoru inwestorskiego należy zaliczyć do umów starannego działania.

Sąd Apelacyjny w Krakowie nie podzielił wniosków i argumentacji apelacji wnioskodawcy. Zaakceptował ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, dokonał również zbieżnej oceny zastosowania przepisów prawa materialnego. Podkreślił, że zgodnie z treścią art. 627 k.c., przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Z kolei przepis art. 734 § 1 k.c. przewiduje, że przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie, przy czym stosownie do art. 750 k.c., do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. W dalszych rozważaniach wskazał na cechy charakterystyczne umowy o dzieło. W tym kontekście zauważył, że już w tytule

zawartej przez strony umowy wyartykułowano zobowiązanie „do wykonywania obowiązków pełnienia nadzoru inwestorskiego w zakresie na budowie - „Budowa kanalizacji sanitarnej w miejscowości R.”, wskazując przy tym cel tej umowy, który polegał nie na osiągnięciu w przyszłości określonego, policzalnego rezultatu, ale na wykonywaniu na przestrzeni pewnego okresu czasu określonych czynności składających się na obowiązki inspektora nadzoru inwestorskiego względem procesu budowy i inwestora, czyli starannego działania w wykonywaniu tych czynności w czasie obowiązywania umowy. Sąd Apelacyjny następnie odniósł się szczegółowo do realizowanych przez zainteresowanego czynności, które potwierdziły, że strony zawarły umowę o świadczenie usług, a nie umowę o dzieło.

Skargę kasacyjną wywiódł wnioskodawca, zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego polegającego na błędnej jego wykładni oraz niewłaściwym zastosowaniu przez nieodpowiednie uwzględnienie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy norm prawnych w świetle znajdującego się w aktach sprawy materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia, a dokładniej art. 6 ust. 1 pkt. 4 i art. 18 ust. 3 w związku z art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 2, art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 121) w związku z art. 12 ust. 1 pkt 4, art. 25, art. 26 i art. 93 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane oraz w związku z art. 750 k.c. poprzez zbędne zastosowanie art. 750 k.c. a w konsekwencji art. 6 ust. 1 pkt 4 wskazanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca wskazał na potrzebę wykładni przepisów art. 6 ust. 1 pkt. 4 i art. 18 ust. 3 w związku z art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 2, art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 121) w związku z art. 750 k.c. i art. 12 ust. 1 pkt. 4, art. 25, art. 26 i art. 93 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane. Argumentował, że nie jest jasne, czy norma z art. 750 k.c. ma odpowiednie zastosowanie do stosunku prawnego wynikającego z art. 12 ust. 1 pkt 4 i następnych prawa budowlanego, a w rezultacie czy znajduje zastosowanie art. 6 ust. 1 pkt. 4 i art. 18 ust. 3 w związku z art. 12 ust. 1, art. 13 pkt

2, art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełnia warunków umożliwiających jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Skarżący jest stroną większej ilości spraw, w których wywiedziono do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną. Łączy je to, że w każdej z nich do rozstrzygnięcia przedstawiono tożsame zagadnienie prawne, wymagające dokonania wykładni tych samych przepisów prawnych. Wyrokiem z dnia 21 czerwca 2016 r. w sprawie I UK 244/15 Sąd Najwyższy przesądził omawiane kwestie, a w szczególności nie podzielił zapatrywania skarżącego na temat kwalifikacji prawnej czynności wykonywanych w ramach nadzoru inwestorskiego. Okoliczność ta ma znaczenie w świetle zgłoszonej w niniejszej sprawie podstawy przedsądu.

Biorąc pod uwagę funkcje stawiane skardze kasacyjnej, a przede wszystkim zdominowanie jej roli interesem publicznym, przejawiające się w przypadku przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. w dążeniu do wyjaśnienia przepisów budzących poważne wątpliwości lub rozbieżności, zrozumiałe staje się, że Sąd Najwyższy nie powinien przyjmować do rozpoznania skargi kasacyjnej postulującej interpretację przepisów, których znaczenie zostało już w orzecznictwie wyjaśnione. Zapatrywanie to wynika z funkcji przypisanej art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a polegającej na dążeniu do ujednolicania orzecznictwa. Skoro określona kwestia została przesądzona i omówiona, to trudno twierdzić, że w dalszym ciągu przepisy ją regulujące stanowią źródło wątpliwości i rozbieżności interpretacyjnych.

W rezultacie wobec nie wystąpienia przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.